

ΔΗΛΩΣΗ Σεβ. Μητροπολιτῶν Λοφτσού κ. Γαβριήλ, Βάρνης καί Μεγάλης Πρεσλάβας κ. Ιωάννου καί Βιδινίου κ. Δανιήλ

Κατά τήν συνεδρίασή της στίς 4-10-2018, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Βουλγαρικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας–Πατριαρχείου Βουλγαρίας (ΒΟΕ–ΠΒ) συσκέφθηκε ἐπί τῆς ὑπ’ ἀρ. Πρωτ. (εἰσερχομένων) 599/3-10-2018 ἐπιστολῆς τοῦ Πατριάρχου Μόσχας καί πασῶν τῶν Ρωσιῶν κ. κ. Κυρίλλου, μέ ἀφορμή τήν ἀνησυχητική κατάσταση στήν ὁποία βρίσκεται σήμερα ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία στήν Οὐκρανία καί τίς ἐνέργειες τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως στήν κανονική ἐπικράτεια τῆς Ρωσικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας–Πατριαρχείου Μόσχας στήν ἐν λόγω χώρα.

Κατά τήν διάρκεια τῆς συζήτησης, μετά τήν ἀνάγνωση τῆς ἐπιστολῆς, ἐκφράστηκαν διάφορες ἀπόψεις. Κάθε ἕνας ἀπό τούς πολυσέβαστους ἀδελφούς ἀρχιερεῖς, ὁ ὁποῖος ἤθελε νά λάβῃ μέρος στήν συζήτηση ἐπί τοῦ θέματος, εἶχε τήν δυνατότητα νά τό κάνει.

Μέ γνώμονα τήν συνείδησή μας ὡς ἐπισκόπων, θά θέλαμε νά ἐκφράσουμε τίς κατωτέρω σκέψεις μας:

Πρῶτον, ὑπάρχει μία ἀσυνέπεια μεταξύ τῶν κινήτρων πού δηλώνει τό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, προκειμένου γιά τήν μονομερή παρέμβασή του στίς ὑποθέσεις μιᾶς Αὐτοκέφαλης Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, καί ὅσων πραγματικά συμβαίνουν ὡς ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς παρέμβασης. Δηλώνεται ὅτι ὁ σκοπός εἶναι ἡ ὑπέρβαση τῆς διαίρεσης πού ὑπάρχει μεταξύ τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν στήν Οὐκρανία, ἐνῶ ἤδη σέ αὐτό τό στάδιο οἱ ὀρθόδοξοι πού ὁμολογοῦν τήν πνευματική τους ἐνότητα μέ τήν κανονική Οὐκρανική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, ὑφίστανται βιαιοπραγίες καί δίνουν ἀνθρώπινα θύματα. Διερωτώμεθα τί θά συμβῆ ἄραγε μέ αὐτούς τούς ἀνθρώπους ἐάν, συνεπεία τῶν δηλωμένων προθέσεων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, στήν Οὐκρανία σχηματιστῆ μιᾶ ἄλλη κανονική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἐκτός ἀπό τήν κανονική Οὐκρανική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας;

Μήπως ξεχάσαμε τίς συνέπειες τῆς ἀνάμειξης τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας στίς ὑποθέσεις τῆς ΒΟΕ–ΠΒ κατά τήν διάρκεια τοῦ θλιβεροῦ σχίσματος στήν χώρα μας κατά τά ἔτη 1992-2004; Πῶς ἐκκλησίες, μοναστήρια, παραγωγικές μονάδες, τραπεζικοί λογαριασμοί τῆς Ἐκκλησίας μας σφετερίστηκαν ἀπό τούς σχισματικούς, μέ τήν ἐνεργό ὑποστήριξη τῆς τότε πολιτικῆς ἀρχῆς τῆς χώρας μας. Ποιός θά ἀναλάβῃ τήν εὐθύνη γιά ὅλους ἐκείνους τούς ἀνθρώπους στήν Οὐκρανία ἡ ζωή τῶν ὁποίων θά τεθῆ σε ἄμεσο κίνδυνο ἐνῶ ὑπερασπίζονται τίς ἐκκλησίες καί τά μοναστήρια τους σέ περίπτωση πού ἀκυρωθῆ ἡ ἐγγραφή [στήν Κρατική Ἐπιτροπή τῆς Οὐκρανίας], ὑπό τήν σημερινή της ὀνομασία, τῆς κανονικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας στήν ὁποία ἀνήκουν, ὅπως κάνουν λόγο ἀνοιχτά γιά αὐτό οἱ πολιτικοί στήν Οὐκρανία;

Σέ αὐτό τό σημεῖο θά θέλαμε νά ὑπενθυμίσουμε τά λόγια τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτη Νευροκοπίου κ. Ναθαναήλ στήν Μείζονα καί Ὑπερτελή Σύνοδο τοῦ 1998: «Ἐγώ διερωτῶμαι, τίνας εἶμαι κληρικός; Τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἢ τῆς Ἐκκλησίας; Πολλάκις λέγω ὅτι ἔχω γίνῃ κληρικός διά νά ἀκούω τό ράσον καί οὐχί τά παντελόνια. Ὅπως ἡμεῖς οἱ κληρικοί δέν ἀναμιγνύμεθα εἰς τά πολιτικά, δέν θέλομεν καί ἐκεῖνοι νά ἀναμιγνύονται εἰς τά ἐκκλησιαστικά» (Ἀπό τά Πρακτικά τῆς Συνόδου τοῦ 1998 στήν Σόφια).

Δεύτερον, μᾶς προβληματίζει ἰδιαίτερα ἡ βαθιά ἀσυνέπεια μεταξύ τῆς ἐπιχειρηματολογίας τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, προκειμένου νά δικαιολογήσῃ τίς πράξεις του, καί τῆς ὑπάρχουσας δισχιλιετοῦς κανονικῆς τάξης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Προβάλλονται ἐγγραφα σχετικά μέ τήν ἐκχώρηση ἢ τήν μή ἐκχώρηση δικαιωμάτων δικαιοδοσίας, ἀπό τό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως στό Πατριαρχεῖο Μόσχας, πού χρονολογοῦνται πάνω ἀπό τριακόσια χρόνια πρὶν. Τό Πατριαρχεῖο Μόσχας κατηγορεῖται γιά τήν κατάσχεση δικαιωμάτων ἐπί τῆς δικαιοδοσίας τῆς Μητροπόλεως Κιέβου. Παράλληλα, ἡ ἀπαίτηση τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως γιά

τήν ἀποκατάσταση αὐτῶν τῶν δικαιωμάτων του γίνεται περισσότερο ἀπό τριακόσια χρόνια μετά τήν ἔκδοση τῶν σχετικῶν ἐγγράφων. Παρόμοιες ἀμφισβητήσεις ὅσον ἀφορᾷ τήν κανονική ἐπικράτεια καί τό δικαίωμα δικαιοδοσίας σέ αὐτά, ἀπό ἕναν ἢ ἄλλο ὀρθόδοξο ἐπίσκοπο, δέν εἶναι μόνο σημερινό φαινόμενο.

Εἶναι ιδιαίτερα σημαντικό νά υπενθυμίσουμε ἐδῶ τόν 119ο κανόνα τῆς ἐν Καρθαγένῃ Τοπικῆς Συνόδου, τοῦ 419 μ.Χ., ὁ ὁποῖος ὀρίζει ὡς «τριετία» τήν περίοδο, μέσα στήν ὁποία ἐπιτρέπεται νά γίνουν δεκτές αἰτήσεις κατά τῆς παραβίασης τῶν ὀρίων τῆς κανονικῆς δικαιοδοσίας ἐνός ἐπισκόπου. Ὁ 17ος κανὼν τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί ὁ ταυτόσημος μέ αὐτόν 25ος κανὼν τῆς ἐν Τρούλλῳ Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὀρίζουν προθεσμία παραγραφῆς «τριάκοντα ἐτῶν» γιά διαφορές σχετικά μέ τήν προσχώρηση ἐνοριῶν στήν δικαιοδοσία ἐνός ἐπισκόπου.

Στήν ἐν λόγῳ περίπτωση πρόκειται γιά γεγονότα μετά τήν παρέλευση ἄνω τῶν 300 ἐτῶν. Χρειάζεται νά ἀναφέρουμε ὅτι στήν ἱστορία τῶν ὑπερχιλιετῶν σχέσεων μεταξύ τῆς Βουλγαρικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καί τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλά καί τῶν ἄλλων, μεταγενέστερων, Αὐτοκέφαλων Ἐκκλησιῶν στά Βαλκάνια, τά ὅρια τῶν μητροπόλεων τῆς καθεμίας ἀπό αὐτές τίς Ἐκκλησίες, ἀλλά καί ἡ κυριότητα γενικά τῆς μίας ἢ ἄλλης Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας ἐπί ὀλόκληρων μητροπόλεων ἔχει ἀλλάξει ἐπανειλημμένως, ἀνάλογα μέ τίς ἐκάστοτε ἱστορικές συγκυρίες καί τήν ἀλλαγή τῶν συνόρων τοῦ κράτους στό ὁποῖο λειτουργεῖ ἡ ἀντίστοιχη Ἐκκλησία. Μήπως αὐτό σημαίνει ὅτι ἐπιτρέπεται νά γίνῃ ἐπανεκτήμηση τοῦ θέματος στήν δικαιοδοσία ποιᾶς Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας στά Βαλκάνια ἀνήκει τό ἔδαφος λ.χ. τῆς πάλαι ποτε διαλάμψασας Μητροπόλεως Μεσημβρίας; Ὅπως ἀναφέρεται στήν πρόσφατη ἐπιστολή τοῦ Ἁγιωτάτου Πατριάρχῃ Σερβίας κ. κ. Εἰρηναίου πρὸς τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη: «Ἐν τῇ ἱεροκανονικῇ παραδόσει καί πράξει τῆς Ἐκκλησίας ὑφίστατο, ἄλλωστε, καί τό κριτήριον τῆς ἀρχαιότητος, τῶν “παλαιῶν ἐθῶν” [πρβλ. κ. 8 / Γ΄ Οἰκ.], τῶν ὑπὸ πάντων παραδεδεγμένων σχέσεων, ὡς Ὑμεῖς, ἅτε διακεκριμένος κανονολόγος ὑπάρχων, ἐπίστασθε βέλτιον τῆς ἡμῶν μετριότητος» (Ἐπιστολή τῆς 13 Αὐγούστου 2018). Δηλαδή τά ἔθιμα πού ἔχουν γίνει ἀποδεκτά ἀπό ὅλες τίς Ἐκκλησίες ἐπί αἰῶνες δέν μποροῦν νά ἀνακληθοῦν ἢ νά ἀμφισβητηθοῦν ἀπό μιᾶ Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία (στήν προκειμένη περίπτωση – τῆς Κωνσταντινουπόλεως), ὅποιοι καί ἂν εἶναι οἱ λόγοι τῆς ἀνακλήσεως ἢ τῆς ἀμφισβήτησης αὐτῆς. Ἡ ἀποδοχή τῶν ἀξιώσεων τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἐπί τῆς δικαιοδοσίας τῆς Μητροπόλεως Κιέβου σημαίνει κυριολεκτικά διάρρηξη τῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Θεωροῦμε σκόπιμο νά υπενθυμίσουμε ἐδῶ κάποιες δηλώσεις τοῦ Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως κ. κ. Βαρθολομαίου γιά τό ἴδιο θέμα πού ἔγιναν πρὶν ἀπό μερικά χρόνια. Σέ μιᾶ ἐπιστολή του ἀπό 11 Ἰουλίου 1995, ὁ Πατριάρχῃ Βαρθολομαῖος γράφει πρὸς τόν Πατριάρχη Μόσχας καί πασῶν τῶν Ρωσιῶν κ. κ. Ἀλέξιο Β΄: «Σέ σχέση μέ αὐτά, θά θέλαμε νά σᾶς διαβεβαιώσουμε ὅτι ἡ ὑπαγωγή τῶν οὐκρανικῶν κοινοτήτων [τῆς Διασποράς, δηλαδή ἐκτός τῶν συνόρων Ρωσίας καί Οὐκρανίας] στήν κανονική τάξη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, μέ τήν ἐνταξί τους ὑπὸ τό ὠμοφόριο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, πιστεύουμε, θά ἀποδειχθῇ τελικά ὠφέλιμη καί γιά τήν σχέση μεταξύ τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας μέ τούς πιστοὺς στήν Οὐκρανία. Διότι, ἀφενός μεν, ὅσοι ἔγιναν δεκτοὶ ὑποχρεώθηκαν νά δηλώσουν ἐπίσημως ὅτι δέν θά ἀναζητήσουν τήν αὐτοκεφαλία τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας ἢ ἕνα μέρος αὐτῆς, μέσα ἀπό τίς γνωστὲς μεθόδους πού χρησιμοποιοῦν οἱ «αὐτοκεφαλιστές», οἱ ὁποῖοι δραστηριοποιοῦνται μέ κάθε δυνατό τρόπο, ἀφετέρου δε, ἐπειδὴ δέν εἶναι πλέον δυνατόν νά συνεργαστοῦν ἢ νά ἐπικοινωνοῦν μέ τίς ὑπόλοιπες σχισματικὲς ὁμάδες στήν Οὐκρανία πού τελοῦν ἐκτός κοινωνίας μέ τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία χωρὶς νά βλάψουν τούς ἑαυτοὺς τους, καθὼς γι’ αὐτούς πλέον ἐφαρμόζεται ἡ ἱεροκανονικὴ ἀρχή: “ὅποιος κοινωνεῖ μέ κάποιον πού τέθηκε ἐκτός κοινωνίας, τίθεται ὁ ἴδιος ἐκτός κοινωνίας”». Μέχρι πρό τινος, τό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως ἀκολουθοῦσε αὐστηρὰ καί ἀπαρέγκλιτα τήν θέση αὐτή.

Σέ σχέση μέ αὐτά θά μπορούσαν νά ἀναφερθοῦν πολλὰ ἀκόμη ἐπιχειρήματα, ὥστόσο νομίζουμε ὅτι τά ἀνωτέρω εἶναι ἄρκετὰ σαφῆ γιά τόν κίνδυνο πού διατρέχει ἡ ἐνότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

ἐξαιτίας τῶν μονομερῶν ἐνεργειῶν τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως στήν Οὐκρανία. Ἐάν αὐτό ἔχει τό δικαίωμα νά ἐνεργήσῃ κατ' αὐτόν τόν τρόπο ἤ ὄχι, καί ἐάν τό Πατριαρχεῖο Μόσχας, μέ τήν σειρά του, ἔχει τό δικαίωμα νά υπερασπίζεται τά δικαιώματά του – αὐτό, σύμφωνα μέ τήν σημερινή ἐξέλιξη τῶν πραγμάτων, προφανῶς εἶναι ἓνα θέμα, τό ὁποῖο δέν μπορεῖ νά ἐπιλυθῇ μεταξύ τῶν δύο Πατριαρχείων. Ὅμως, ἐνόψει τῆς πραγματικῆς διακοπῆς τῆς εὐχαριστιακῆς κοινωνίας μεταξύ τῶν δύο Αὐτοκέφαλων Ἐκκλησιῶν, ἡ ὁποία, ἐπιδεινωμένης τῆς κατάστασης, θά μεταφέρῃ τό σημερινό τοπικό σχίσμα στήν Οὐκρανία σέ ἓνα παγκόσμιας κλίμακας σχίσμα στοῦς κόλπους τῆς ἀγίας Ὁρθοδοξίας μας, δέν μποροῦμε νά δεχτοῦμε ὅτι ἡ συνέχιση τῶν μονομερῶν ἐνεργειῶν τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως στήν Οὐκρανία, εἶναι ὁ δρόμος γιά τόν τερματισμό τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ διχασμοῦ ἐκεῖ. «Συγκρίνοντας τό σχίσμα μέ τήν αἴρεση, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει ὅτι ἡ διάρρηξη τῆς ἐνότητας καί τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι μικρότερο κακό ἀπό τήν δημιουργία αἵρεσης. Καί ἐνῶ τό σχίσμα σέ αὐτή του τήν μορφή εἶναι ἄξιο καταδίκης, τόσο περισσότερο ἀξίζει καταδίκη λόγω τῶν συνεπειῶν του, διότι στήν τελική ἀνάλυση κάθε σχίσμα μετατρέπεται σέ αἴρεση» (Ἐπίσκοπος π. Δαλματίας Νικόδημος Μίλας).

Κατά συνέπεια, τό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως δέν δικαιούται νά εἰσχωρῇ στήν κανονική ἐπικράτεια μίας ἄλλης Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας καί νά εἰσέλθῃ σέ κοινωνία μέ τοῦς σχισματικούς στήν Οὐκρανία, ἀγνοώντας τήν μόνη κανονική ἱεραρχία στήν Οὐκρανία. Ἡ ἀποδοχή ἢ ἀνοχή αὐτῆς τῆς εἰσχώρησης θά ὀδηγήσῃ σέ ἓνα ἐπικίνδυνο προηγούμενο, μέ ἀπρόβλεπτες συνέπειες πού θά θέσουν σέ κίνδυνο τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἄν γίνεται σήμερα παράνομη εἰσβολή στήν κανονική ἐπικράτεια μιᾶς Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας, τί μᾶς ἐγγυᾶται ὅτι αὔριο δέν θά γίνῃ τό ἴδιο καί μέ ἐμᾶς, μέ τήν κανονική ἐπικράτεια τῆς Βουλγαρικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας; Οἱ ἀξιώσεις ἀσκησης ὑπερόριου δικαιοδοσίας ἀπό μιά Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία εἰς βάρος ἄλλης Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας δέν δικαιολογοῦνται μέ κανέναν τρόπο!

Μέ βάση τά παραπάνω καί γιά ἄλλους λόγους, συμπεριλαμβανομένης τῆς ὀδυνηρῆς ἐμπειρίας τοῦ σχίσματος στήν Βουλγαρική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί τοῦ τρόπου ἐπίλυσης αὐτοῦ στήν Μείζονα καί Ὑπερτελή Σύνοδο πού συνήλθε στήν Σόφια τό 1998, δηλώνουμε μέ πεποίθηση ὅτι μιά ἔγκυρη λύση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος στήν Οὐκρανία μπορεῖ νά δοθῇ μόνο μέσα ἀπό μιά πανορθόδοξη συζήτηση καί μιά Πανορθόδοξο Σύνοδο. Πρὶν λίγες ἡμέρες, τό Πατριαρχεῖο Ἀντιόχειας ἀπηύθυνε ἔκκληση γιά τήν σύγκληση Σύναξης τῶν Προκαθημένων σχετικά μέ τό θέμα.

Σέ μιά τέτοια Σύναξη τῶν Προκαθημένων ἢ Πανορθόδοξο Σύνοδο θά πρέπη, πρῶτα ἀπ' ὅλα, νά κρατᾶμε τοῦς ἰ. κανόνες καί τήν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας μας διότι, ὅπως πάλι εἶπε χαρακτηριστικά ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Νευροκοπίου κ. Ναθαναήλ στήν ἀγόρευση του στήν Μείζονα καί Ὑπερτελή Σύνοδο τοῦ 1998, ἀπευθυνόμενος πρὸς τόν Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως κ. κ. Βαρθολομαῖο: «Συνήλθομεν διά νά θεραπεύσωμεν ἓν σχίσμα καί ὀδεύομεν πρὸς δημιουργίαν νέου σχίσματος, καί δὴ ὡς ἀποτελέσματος μιᾶς πανορθόδοξου συνόδου;» (Ἀπό τά Πρακτικά τῆς Συνόδου τοῦ 1998 στήν Σόφια).

Θεωροῦμε χρήσιμο νά ἀναφέρουμε καί τήν ἀπάντηση τοῦ πολυσέβαστου Παναγιωτάτου Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως κ. κ. Βαρθολομαίου: «Εὐχαριστοῦμε τόν ἅγιον Νευροκοπίου (...) Ὡς πρὸς ὠρισμένα σημεῖα τῆς ἀγορεύσεως τοῦ ἀγίου Νευροκοπίου, δέν πιστεύομεν νά πιστεῦν ὁ ἅγιος ἀδελφός, ὅτι ἡμεῖς ἔχομεν πρόθεσιν νά συνεργασθῶμεν μετά τῆς πολιτείας εἰς βάρος τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας τῆς χώρας. Ἐπίσης, ἐν σχέσει πρὸς ὅσα λέγουσιν οἱ σχισματικοί, ὅτι δηλαδή θά ὑποχρεώσωσι δῆθεν πάσας τὰς Ἐκκλησίας νά ἀναγνωρίσωσιν ἐκείνην τήν ὁποίαν οἱ ἴδιοι ἐκπροσωποῦσι, λέγομεν ὅτι τό σχῆμα, τό ὁποῖον θά διαμορφωθῇ μετά τήν κ' Ὀκτωβρίου, εἶναι φαιδρόν καί οὐδεὶς δύναται νά ὑποχρεώσῃ οὐδένα νά ἀναγνωρίσῃ μίαν ψευδεκκλησίαν. Ἡ Ἐκκλησία τῶν Σκοπειῶν ἀπό ἐτῶν ἀγωνίζεται νά ἐπιβληθῇ καί νά γίνῃ ἀποδεκτὴ καί νά ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι τοιαύτη καί διεμορφώθη καί κατεσκευάσθη ὑπὸ τὰς γνωστάς τοῖς πάσι συνθήκας, οὐδεὶς μέχρι σήμερον ἀνεγνώρισεν αὐτήν καί δέν νομίζομεν ὅτι θά τήν ἀναγνωρίσῃ καί εἰς τό μέλλον. Οὐδεὶς δύναται νά πιέσῃ μίαν ἐπὶ μέρους

Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην».

Γιὰ μᾶς εἶναι πολὺ περίεργο σὲ μίε τόσο δύσκολη κατάστασις νά μὴν ἐπιδιώκεται ὁ διάλογος. Ἐδῶ δὲν μποροῦμε νά προβάλουμε τὸ παράδειγμα τῆς ἄρνησις τῆς ΒΟΕ–ΠΒ νά συμμετάσχει στὴν Σύνοδο τῆς Κρήτης τὸ 2016. Τότε ἡ Ἱερά Σύνοδος μας ἐξέφρασε δικαιολογημένα τὴν ἄποψη ὅτι ἡ προετοιμασία τῆς Συνόδου ἦταν ἀνεπαρκής, ὅτι ὑπῆρχαν ὀρισμένα θέματα στὰ ὁποῖα δὲν εἶχε ὁμοφωνία μεταξύ τῶν Αὐτοκέφαλων Ἐκκλησιῶν καὶ ὑπῆρχε πραγματικός κίνδυνος ἄσκησις πίεσις γιὰ τὴν λήξιν ὀρισμένων ἀποφάσεων. Τὰ ὅσα ἀκολούθησαν στὴν συνέχεια, συμπεριλαμβανομένου τῆς πρόσφατης ἀπόφασις τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως νά ἐπιτρέπεται τοῦ λοιποῦ ὁ δεύτερος γάμος τῶν κληρικῶν (δηλαδή μετὰ τὴν χειροτονία τους), ἀποδεικνύει ὅτι οἱ φόβοι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας ἦταν δικαιολογημένοι. Ὁ γάμος μετὰ τὴν χειροτονία ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς τόσο ἀπὸ κανονικὴ διάταξιν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ὅσοι καὶ ἀπὸ ἀπόφασιν Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Στὸ θέμα αὐτὸ ὑπῆρχε πανορθόδοξον συμφωνία πού ἐκφράσθηκε στὰ προσυνοδικὰ κείμενα γιὰ τὶς μελλοντικὰς ἀποφάσεις τῆς μέλλουσας τότε νά συνέλθῃ Πανορθόδοξον Σύνοδος. Στὴν Σύνοδο τῆς Κρήτης, τὸ σχετικὸ κείμενον, εἰδικὰ σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖον, τροποποιήθηκε καὶ ἀπέκτησε μίαν ἀσάφειαν πού ἀφήνει περιθώρια γιὰ διάφορες ἐρμηνεῖς. Ἡ τελευταία ἀπόφασις τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἀπέδειξε ὅτι οἱ ἐπιφυλάξεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας ἦταν δικαιολογημέναι. Μὲ αὐτὴ τὴν ἔννοια, ἡ ἄρνησις συμμετοχῆς σὲ μίαν Σύνοδο δὲν σημαίνει ὅπωςδήποτε παράβασις τῆς ἀρχῆς τῆς συνοδικότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ κατάλυσις τῆς συνοδικότητος ἔχουμε ὅταν δὲν σεβόμεσθε τοὺς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας.

Εὐχόμεσθε καὶ εὐελπιστοῦμε νά γίνῃ μίαν πανορθόδοξον συζήτησιν καὶ μίαν Πανορθόδοξον Σύνοδο γιὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος στὴν Οὐκρανία.

Εὐχόμεσθε ὁ Θεὸς νά προστατεύσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ἀπὸ περαιτέρω διαιρέσεις.

† ὁ Λοφτσοῦ Γαβριήλ

† ὁ Βάρνης καὶ Μεγάλης Πρεσλάβας Ἰωάννης

† ὁ Βιδινίου Δανιήλ

9 Ὀκτωβρίου 2018

Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀλφαιίου,

Ὅσιων Ἀνδρονίκου καὶ Ἀθανασίας